

ကျွန်ုပ်

အသည်းကွဲအောင်လက်မှတ်

အခန်း(၁)

“ဟာ အလန်းကြီးပါလား”

“ဟမ် ဘာကြီးလဲ”

စည်းမစောင့်တတ်သော မျိုးကျော်ဝေဖန်မှုကို စိတ်ဝင်စားကာ ကြယ်စင်ခ လည်လေး လိမ်သွား၏။ ပြူးကျယ်သွားသော မျက်ဝန်းအစုံထဲမှာ ပျစ်ထူနေသည့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးက အပြည့်ပြေးဝင်လာသည်။ အဝတ်အစားဒီဇိုင်းက တောအထာမဟုတ်ပါဘဲ သနပ်ခါးကြိုက်တာ က သိသာလွန်း၏။

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကာ နက်မှောင်စင်းပျော့နေသည့်ဆံနွယ်များက ကျော အလယ်မှာ ဝဲခါလို့။

“အညာသူတဲ့၊ ပန်ဒါ ညီမဝမ်းကွဲလို့ ပြောတယ်၊ နာမည်ကလည်း အလန်ပဲနော် ပုံပမာ တဲ့”

ခိုင်ထွန်းက သူ စပ်စုထားသလောက် ဖောက်သည်ချ၏။ ကြယ်စင်ခ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ အေ့ခနဲ လေတက်ပြီးမှ

“ပန်ဒါနဲ့ အမျိုးတော်တာ မယုံနိုင်စရာဘဲ၊ နံ့သာဆီနဲ့ အီး”

“စကားပုံလှလှ ရွေးပြောစမ်းပါ ဆီနဲ့ရေ၊ စိန်နဲ့ကျောက်”

“ကွဲပြားတာက ကွဲပြားတာပါပဲကွာ၊ ပန်ဒါ ရောင်စုံမျက်နှာလေးက ကော်ပက်ရုပ်လေး လို့ လှတာ၊ ပုံပမာ တဲ့၊ ပုံးမဂျီက အစ်မခေါ်ရမယ်၊ ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်တာမဟုတ် ဘူး။ သင်တန်းလာတက်တာပဲ။ သနပ်ခါးတွေ ခွာချခဲ့ပေါ့၊ အဝတ်အစားတွေကလည်း ပန်ဒါ အိမ်နေရင်းဝတ်တဲ့ဟာတွေလား မသိဘူး”

“မင်းကလည်း ပန်ဒါကို စင်ပေါ်တင်ချင်နေတာနဲ့ ပုံပမာက

စင်အောက်က ခွေးချေးပုံ ဖြစ်နေပြီ”

ရှုတ်ချဝေဖန်ကြရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ဖြစ်ကြ၏။ ပန်ဒါက ပုံပမာလက်ကိုဆွဲလျက် သူတို့ဝိုင်းကို လျှောက်လာသည်။

“ဟဲ့ နင်တို့ကို ငါ့ညီမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာတာ၊ နည်းနည်းလောက် စောင့်ရှောက် ပေးကြဦးနော်၊ ပုံပမာ တဲ့၊ ပုံပုံ ဒါ တို့သူငယ်ချင်းတွေ သူက မျိုးကျော်၊ ဟိုဘက်က ခိုင်ထွန်း၊ ကြယ်စင်ကတော့ တို့ ဘွိုင်းဖရန့်”

“ဟာ ပန်ဒါ နည်းနည်းအရစ်ကျ ပြန်လျော့လေ၊ အဲဒီ အဆင့်ထိကို မရောက်သေးတာ”

“နောက်မှ လိုတိုးပိုလျော့လုပ်လို့ ရပါတယ်ဟာ၊ အခုက အဆင်ပြေသလို မိတ်ဆက် ပေးရတာ နင်က နာရတယ်ရှိသေးလား”

“ဟား ဟား ပန်ဒါတို့က သူ့စိတ်ကြိုက်လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ပန်ဒါ့စကားကို ယောက်ျားလေးသုံးယောက်က လှောင်တာလား၊ ပြောင်တာလားမသိဘဲ တဟားဟား မျက်နှာပြောင်ကာ ရယ်နေကြတာမို့ ပုံပမာ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ စိတ်အိုက်သွားမိ၏။

ဒီလို ဗရုတ်သုတ်ခ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပုံပမာ မခင်ချင်ပါ။ ပန်ဒါ ဒီလိုနေတတ်တာ ကိုလည်း အထင်သေးချင်ချင်။

ကိုယ့်နယ်မှာဆိုလျှင် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါက ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ထွေး ရောယှက်တင် ဝရန်းသုန်းကား မနေတတ်ကြပါ။ လူကြီးမိဘတွေက ခွင့်မပြုသလို မိန်းကလေး တွေကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်ကြသည်။

“ပန်ဒါ ငါ သင်တန်းခန်းထဲက စောင့်နေလို့ မရဘူးလား၊ ဒီမှာ မထိုင်ချင်ဘူး”

“သင်တန်းချိန်က လိုသေးတယ်လေ၊ ဒီမှာ တစ်ခုခု စားပြီးမှ အတူတူသွားတာပေါ့၊ ဟိုမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင် ထိုင်နေရမှာ”

“ရပါတယ် ငါ နေတတ်ပါတယ် ဟို သွားမယ်နော်”

ပုံပမာ ဇွတ်အတင်း ထထွက်သွားတော့ ကြယ်စင်ခတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပခုံးချင်းတိုက်၍ မျက်ခုံးပင့်သွားကြ၏ ။

“ဘယ်လိုကြီးလဲ ပန်ဒါရ၊ နင့်ညီမက မိတ်ဆက်ပေးတာတောင် မတူမတန်သလိုကြီးပါ လား”

“အေးလေ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးတောင် အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ငါတို့ကိုများ မစား ကောင်းတဲ့အသီး၊ သူ့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်လို့ ရွံရှာသလိုပုံစံနဲ့”

“မင်းက မစင်ပုံကြီးနဲ့တူနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ထားလိုက်စမ်းပါ ရင်ခုန်စရာလည်း မရှိပါ ဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောတော့ ပန်ဒါ အားနာသွားရ၏ ။ အထူးသဖြင့် ကြယ်စင်ခ ငြိုငြင်မှာကို မလိုလား။

“ဒီလိုပါဟယ် ပုံပမာက နယ်မှာဆိုရင် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရောရောယှက်ယှက်နေ တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ တမင်သက်သက် မာနကြီးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူးဟ၊ လူကြီးသူမတွေ သွန်သင်ဆုံးမမှုကြောင့် အဲဒီလိုပဲ နေတတ်ကြတာ၊ ငါတို့ ပုဂံကို အလည်သွားရင်လည်း အပိုး ကျိုးကျိုးနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေပြရတာ ပဲ”

“သူက ပုဂံသူပေါ့၊ ရာဇဝင် သမိုင်းတော်ကြီးနဲ့ပါလား”

“ယဉ်ကျေးမှုတွေ ရန်ကုန်အထိ သယ်လာတာဖြစ်မယ်”

“အညတရတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့အဖေက ယွန်းထည်လုပ်ငန်းနဲ့

နိုင်ငံတကာထိ ထိုးဖောက်အောင်မြင်တဲ့ ဟိုက်ဘော့(စ်)ကြီး၊ အမျိုးထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးပဲ”

“ဒီကို ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဖြန့်ဝေဖို့ ရောက်လာတာလား”

“နင်တို့ကလည်း အပြောင်အပျက်မပြောပါနဲ့၊ ပုံပမာ အဖေက ပညာရှင်အဆင့်နဲ့ နိုင်ငံ ခြားကို နှစ်နှစ်လောက် သွားနေရမှာမို့ ပုံပမာကို ငါတို့အိမ်ထားခဲ့တာ၊ သူလည်း ဘွဲ့ရပြီးပြီနော်၊ အချဉ်တော့မဟုတ်ဘူး”

“အဟား အချဉ်ဖြစ်ရင်တောင် တို့စားဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ တကယ့် တိုက်ဂေါ”

“တောဂိုဒ်ဆိုပေမယ့် တကယ့်ရှားပါး ပစ္စည်းနော်၊ မျိုးတုံးလုလု အချိန်မှာ သမိုင်းဝင် အဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

စကားနိုင်တွေလုကြရင်းဖြင့် သူတို့စားသောက်ဝိုင်းလေးက စိုပြည်ဆူညံနေသည်။ တခြားဝိုင်းတွေက ခပ်ကဲကဲတွေဟု ဝေဖန်မျက်စောင်းထိုးလည်း ဂရုစိုက်တတ်ကြတာမဟုတ်။

ဘဝကို ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ်ဖြတ်သန်းရင်း ဘာကိုမှလည်း အလေးအနက်မရှိ။

ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့တစ်ခုစီ ရထားကြသော်လည်း အတတ်ပညာချပြစရာ မရှိသလို ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ဆိုတာလည်း ဘာမှမသိကြ။

မိဘတွေက အထိုက်အလျောက်ပြည့်စုံကြတာမို့ သွားသွားလာလာ စားစားသောက် သောက် ဖြုန်းတီးနေကြခြင်းပင်။

ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းသာ ရွေးပေါင်းတတ်သော ပန်ဒါက ပုံပမာ အနားမှာမရှိတာ ကို ပိုကြိုက်သည်။

“ပုံပမာလေးကို ဂရုစိုက်ပေးပါကွယ်၊ ဦးမောင်က မဖြစ်လို့သာ သွားရမှာ၊

ပုဂံမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး။ ဟိုကနေ ပန်ဒါလေးအတွက် ဦးမောင် လက် ဆောင်တွေ ဝယ်ပို့လိုက်ပါမယ်၊ သမီးတို့ ညီအစ်မ စီးဖို့ ကားတစ်စီးလည်း ဝယ်ထားခဲ့မယ်နော်။ လိုအပ်တာလည်း လှမ်းမှာပေါ့”

ဦးမောင်က မက်လုံးတွေပေးပြီး သေသေချာချာ မှာသွားခဲ့သည်။ ကားတစ်စီးရလိုက်တာ ကို ကိုယ့်အတွက် အပျော်ဆုံးပါ။ ဟိုအရင်ကတည်းက ကိုယ်ပိုင်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း ပြီး ကျောင်းတက်ချင်ခဲ့တာ။

ဖေဖေက လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ရှယ်ယာရှင်တွေနှင့် တွဲလုပ်ရသည့် လုပ်ငန်းသေးသေးလေးသာ ပိုင်သည်မို့ အိမ်မှာရှိသော ကားကို ဖေဖေတစ်ယောက်သာ အသုံး ပြုသည်။

မေမေနှင့်သူမက တက္ကစီကိုသာ အားကိုးနေရတာ မို့ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ မျက်နှာငယ်လှ၏ ။

အခုတော့ ကားမမောင်းတတ်သော ပုံပမာက သူ့အဖေဝယ်ပေးထားသော ကားဆိုသော် လည်း မိမိလိုက်မပို့လျှင် ဘယ်မှသွားရတော့မှာမဟုတ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားလိုပင် သွားချင်ရာသွား လုပ်ချင်လုပ်၊ ထည်ထည်ဝါဝါ။

“ဟ ပန်ဒါ တစ်ယောက်တည်းတွေ့ပြီး ရယ်နေပါလား၊ ရွာသာကြီးပို့မှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး သူတစ်ခုခု လိုချင်တာ ရပြီဆိုရင် အဲလို ပြုံးတတ်တယ်၊ ဘာရလဲ မေးကြည့် ပါဦး”

“မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဒီနေ့ ဘယ်ကကားကို ခိုးမောင်းလာလဲမသိဘူး၊ ကားနဲ့လာတာ ငါတွေ့လိုက်တယ်၊ ဟိုမှာလေ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ ဇီးရောင်ကားလေး”

ခိုင်ထွန်းမေးငေါပြရာ မျိုးကျော်နှင့် ကြယ်စင်ခ လှည့်ကြည့်ပြီး
ပခုံးတွန့်သွားကြ၏။

“ဟား လန်းလှချည်လား၊ နောက်ဆုံးမော်ဒယ်တွေ ဘာတွေနဲ့
နှင့်အဖေက အဲလောက် တန်ဖိုးမြင့်တဲ့ကား ဝယ်ပေးလောက်အောင်
မချမ်းသာဘူးထင်တယ်နော်”

“နင်တို့တွေတာ မှန်တယ်၊ ပုံပမာအဖေ ဝယ်ပေးခဲ့တာ”

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

သူ့သမီးအတွက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပုံပမာက ကားမောင်းတတ်ဘူးလေ၊
နောက်မှ သင်တန်း ပိတ်ရက်တွေမှာ ကားမောင်းသင်မယ်တဲ့၊ အဟင်း
ကားမောင်းသင်လည်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ တော့ မမောင်းရပါဘူးလို့ ပြောနေတာပဲ”

“ငါသင်ပေးလိုက်ရမလား၊ ငါသင်ပေးလိုက်ရန်
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဖြစ်သွားမှာ သေချာ တယ်”

“ကြယ်စင်”

ပန်ဒါက နားနားကပ်ကာ အော်လိုက်တာမို့ ကြယ်စင်ခ ယောင်ယမ်းကာ
နားကိုပိတ် လိုက်ရ၏။ ပန်ဒါ၏ စူးကနဲအကြည့်မှာ မနာလိုဝန်တိုမှုတွေနှင့်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ပြတာမျိုးနဲ့တော့ တို့ကို
မနောက်နဲ့နော်၊ ကျန်တာ က ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ရတယ်၊ ဒါတော့ တို့ သည်းမခံနိုင်ဘူး”

“နှင့်အစ်ကို ငြိမ်မှာစိုးလို့လား”

“ဟ ဟုတ်မလား ကြယ်စင်ရ၊ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့မဆို မင်းကို
သူ့သဝန်တို့နေကြပဲ”

“အဲဒီ အကန့်ဆိုရင်တော့ ဘော်ဒါကဏ္ဍမှာ စည်းကျော်ပြီး
ရောသမမွေရင် ကောင်းမယ် နော် ပန်ဒါ၊ တကယ်လို့ ဘောင်ကျော်သွားရင်တောင်

ကိုယ်က အချုပ်ချယ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့ တစ်သက်လုံး သူငယ်ချင်းလို့ပဲ သတ်မှတ်တော့မှာလား
ကြယ်စင်”

စိတ်မဆိုးဘဲ ပန်ဒါပြီးမဲ့မဲ့လေး မေးတော့ ကြယ်စင်ခက
မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ ခေါင်း ညိတ်ပြ၏။

“ဒီအတိုင်းလေးက အရိုးစင်းဆုံး အကောင်းဆုံးပါပဲဟာ၊
ဘယ်လောက်ပေါ့ပါးလွတ်လပ် မှုရှိလိုက်သလဲ”

“ငါကတော့ နင့်ရဲ့ ချည်နှောင်မှုကို ခံချင်တယ် ကြယ်စင်၊
သူများတွေထက်စာရင် ငါ့အပေါ်မှာ နင်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊
တစ်နေ့နေ့ နင့်ဘက်က ချစ်ခွင့် တောင်းလာမလားလို့ မျှော်လင့်နေတာ”

ပန်ဒါ၏ ပွင့်လင်းမှုကြောင့် ပခုံးတွေနဲ့
ကြောက်ရွံ့စလိုလုပ်ပြလိုက်သော်လည်း ကြားနေ ကြစကားမို့ သိပ်တော့
မတုန်လှုပ်တော့ပါ။

ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းဖြစ်ကြသော သူငယ်ချင်းတွေမို့
စိတ်ဆိုးစရာ ရှောင်တိမ်း နေစရာလည်း မလို။

ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းနေဖြစ်ခဲ့ကြရင်း...။

x x x

အခန်း(၂)

“ဒီအတိုင်းပဲနေပါ ပုံပမာရယ်၊ ကားမောင်းသင်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှ ညည်းအဖေက ငါတို့ကို ပြဿနာရှာနေပါဦးမယ်၊ ခုလည်း ပန်ဒါက ညည်းသွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့နေတာပဲမဟုတ် လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းကြီးဆိုတော့ အားနာလို့”

“အားနာတယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲရေယ မောင်းရဲမှာမို့လား”

“အဲလိုလည်း မောင်းရဲမယ်တော့ မထင်ဘူး။ ဟိုနား ဒီနားလောက်ပေါ့၊ ဟို ပြီးတော့ ကားမောင်းလည်း တတ်ထားချင်လို့ပါ”

“တတ်ထားချင်လည်း ညည်းအဖေပြန်လာမှပဲ သင်ပါတော့အေ။ ညည်းအဖေက သူ့သမီး ဆို သည်းသည်းလှုပ် အလကားနေ အမှုပတ်ခံနေရမယ်”

ဒေါ်တင်မေထက် အကြောက်အကန်ပင် ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆိုနေမိသည်။ တကယ်ဆို ပုံပမာအဖေ ဦးတိုးမောင်ကို ကြောက်လွန်းလို့တော့မဟုတ်၊ သမီးလေး ပန်ဒါ ကားအသစ်လေး နှင့် ဟန်ကျနေတာကို မြင်ချင်လို့ပါ။

ပုံပမာသာ ကားမောင်းတတ်သွားလျှင် ဒီကားကို ပန်ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ကားလို မောင်းချင်တိုင်း မောင်းလို့ရနိုင်ပါဦးမလား။ ပုံပမာက ယောက်ျားဘက်က တော်စပ်ရသော တူမ မို့ သမီးရင်းလောက် ကောင်းမပေးနိုင်ပေ။

တခြားအကြောင်းအရာကိစ္စတွေလည်း ရှိသေးတာမို့ ပုံပမာအပေါ် သွေးမသက်နိုင်ပါ။

“အစ်ကိုကြီးက သူ့သမီးကို ကားမောင်းသင်ပေးလိုက်ပါလို့ သေသေချာချာမှာခဲ့တာ၊ ဖြစ်ပါ့မလား မေရယ်၊ တော်ကြာ ကိုယ်တို့ကို တစ်မျိုးထင်သွားပါဦးမယ်”

ကြားဝင်ပြောလိုက်သော ဦးအောင်မြင့်ကြွယ်ကို ဒေါ်တင်မေထက်

မျက်စောင်းဝင့်လိုက် ကာ

“ဘာတစ်မျိုးထင်မှာလဲ ကိုအောင်၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှ ပိုပြီး
အပြစ်ပြောခံရမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ မေက စေတနာနဲ့ တားနေတာပါ၊
ကားမောင်သင်တယ်ဆိုတာ မေတို့ မျက်စိရှေ့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေလာရင်
ဘယ်လိုသင်သင်ပေါ့”

“ကဲပါကွာ ထားလိုက်ပါတော့ အစ်ကိုကြီး ဖုန်းဆက်မေးရင် ငါပဲ
ကြည့်ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ပုံပမာကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သမီးဆန္ဒက
သင်ချင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ချရတဲ့ ကားမောင် သင်တန်းကို
လိုက်အပ်ပေးပါ့မယ်”

“နေပါတော့ ဦးအောင်ရယ်၊ ဒေါ်လေးပြောသလိုပဲ ဖေဖေလာမှ
သင်တာကောင်းပါ တယ်၊ သမီးတတ်ချင်တယ်ဆိုတာကလည်း ပန်ဒါကို
အားနာလိုပါ”

“ညီအစ်မချင်း အားနာစရာလား ပုံပမာရယ်၊ တို့က ကားမောင်းရတာ ကို
ကြိုက်တော့ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ပြီးတော့ နင့်ကိုဂရုစိုက်ရင် တို့ကို လက်ဆောင်တွေ
အများကြီးဝယ်ပေးမယ် လို့ ပြောထားတာ”

“ဪ အေးပါ အဲလိုဆိုလည်း ပြီးရော”

ပုံပမာလေး စိတ်ကျေနပ်မှုရှိမှ ဦးအောင်မြင့်ကြွယ်
သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သူ့သမီး လေး မငြိုငြင်အောင် ဂရုစိုက်ပေးပါလို့
ဦးတိုးမောင် သေသေချာချာမှာသွားခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ဘက်က မလိုက်လျောလို့ မဖြစ်သည့် အကြောင်းအရာတွေက
ရှိနေသည်။ တကယ်ဆို လုပ်ငန်းလေးတစ်ခုနှင့် ကိုယ်တွေ ရပ်တည်နေနိုင်တာ
ဦးတိုးမောင် ကျေးဇူးကြောင့် ပါ”

ဒါကို ဇနီးဖြစ်သူ တင်မေထက်က နားမလည်။

“ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲဆိုတာလည်း အမျိုးအရင်းကြီးရှိပါသေးတယ်။ သူတို့အဆမတန် ချမ်းသာနေတာတောင် အကြွေးအကျန်အရိုးအရင်းလောက် အရင်းအနှီးထုတ်ပေးတာကို ရှင်က ကျေးဇူးရှင်ကြီးလို့ သတ်မှတ်နေလား။”

“ဒါက အစ်ကိုကြီး ပိုင်တာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ မိန်းမဘက်က ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ချမ်းသာ လို့ အစ်ကိုကြီးလည်း ကောင်းစားနေတာ”

သူမိန်းမက သေပြီလေ၊ ရှင်အစ်ကိုကြီးပဲ ရရမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ မယားဥစ္စာ လင်ပိုင်တာ ပဲပေါ့”

“အေးလေ ပိုင်တော့ ပိုင်တာပေါ့၊ ဟိုဘက်က အကြီးသေတော့ အငယ်နဲ့ ထပ်ပေးစား တယ်၊ အဲဒီ အငယ်က ပုံပမာဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ပါတယ်”

“အဲဒါ သမီးအရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အမွေပစ္စည်းအကုန် ပေးစရာလိုသလား။”

“အရင်မိန်းမနဲ့ အစ်ကိုကြီးပိုင်ဆိုင်တာထက်တောင် နောက်အငယ်က ပိုင်ဆိုင်မှုပိုများ သေးတယ်ကွ၊ ပြောကြကြေးဆို အစ်ကိုကြီးက ငါတို့လိုပဲ ဘာကြွယ်ဝချမ်းသာမှုမှ ရှိတာမဟုတ် ဘူး၊ မိန်းမတွေဘက်က ပြည့်စုံမှုကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဒီလိုနေရတာ ၊ သူလည်း ဒီဘက်က အမျိုး အနွယ်တွေအပေါ် ဘယ်လောက် သိတတ်ထားလဲ၊ အားလုံးကို အရင်းအနှီးတွေ ထုတ်ပေး လုပ် ငန်းတွေ လုပ်ခိုင်းနဲ့ ကျေးဇူးမတင်ချင်တောင် မစော်ကားသင့်ဘူး။”

ကြုံကြုံက တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း စကားများနေရတာ အစ်ကိုကြီးကိုတောင် အားနာစရာ ကောင်းလှသည်။ ဟိုအရင် ငယ်ဘဝတွေကတော့ ကိုယ်တွေ အသိုင်းအဝိုင်းက သူလို ငါလို ပြည့်စုံချမ်းသာမှုမရှိသည့် ဝန်ထမ်းအခစားသားသမီးတွေပါပဲ။

နောက်ပိုင်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်မှပဲ အစ်ကိုကြီးဦးတိုးမောင်က

ယွန်းထည်ပညာကို စိတ်ဝင်စားပြီး ပုဂံကို ထွက်သွားခဲ့သည်။
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ တည်းခိုပြီး ထိုပညာကို လေ့ လာလိုက်စား သင်ယူ၏ ။
တစ်ဖက်က မြင်းလှည်းမောင်းရင်းနှင့်လည်း ကြိုးစားမှုရှိသည်။

အဲဒီ နောက်မှာတော့ ယွန်းထည်လုပ်ငန်းရှင်ရဲ့သမီးနှင့် မေတ္တာမျှကာ
လက်ထပ်လိုက် သည်။ အစ်ကိုတိုးမောင်ရဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကို သိပြီး ယောက္ခမက
လုပ်ငန်းတွေ ခွဲပေး၊ အမွေ တွေပေးနှင့် ခဏချင်းမှာပင် အစ်ကိုတိုးမောင်
လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတိုးမောင် အိမ်ထောင်ရဲ့သာယာမှုကို
ကြာကြာမခံစားလိုက်ရပါ။ သား သမီးလည်း မရဘဲနှင့်
ဆယ်နှစ်လောက်ပေါင်းသင်းပြီးချိန်မှာ ဇနီးသည် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

ကိုယ်တွေလည်း နာရေးကိစ္စနှင့် ပုဂံကို တစ်ခေါက်သွားခဲ့ကြသေး၏ ။
ထိုအချိန်က သမီး လေး ပန်ဒါ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်။

“ယောက္ခမတွေက အစ်ကိုအပေါ် အရမ်းကောင်းကြပါတယ်၊
သားအရင်းတစ်ယောက်လို ကို ချစ်ကြတာ၊ အခု တင်တင်ရီဆုံးပြီး ကိုယ့်ကိုပါ
စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာ စိုးရိမ်နေကြတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်
သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်နေတဲ့ ခင်ခင်ရီနဲ့ ထပ်ပြီး လက် ထပ်ပေးဖို့
စီစဉ်နေကြတယ်၊ အရင်ကတည်းက ခင်ခင်ရီသမီး ပုံပမာလေးကို သမီးလေးလို့ ချစ်
ခဲ့ရတာ ကြောင့် အစ်ကိုကြီးလည်း မငြင်းချင်ဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာမက်လို့ မဟုတ်ပေမယ့်
ခင်ခင်ရီနဲ့ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ ပုဂံကိုလည်း
သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီဆိုတော့ အစ်ကို ရန်ကုန်ကို ပြန်မလာချင်တော့ပါဘူးကွာ”

အစ်ကိုတိုးမောင် သူ့ဘဝသူ ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှန်သည်ဟု ပြောရမည်။
အိမ်ထောင်ရေးက မေတ္တာတွေကြောင့် ခိုင်မြဲသာယာသလို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေလည်း
နှစ်ဆတိုးလို့ လူချမ်းသာ သူဌေး ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

“မင်းတို့လည်း သမီးလေးတစ်ယောက်မွေးထားတော့
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလေးနဲ့ ပြည့် ပြည့်စုံစုံလေး ရှိမှဖြစ်မယ်၊ ကားလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ
ရှယ်ယာထည့်ဖို့ အစ်ကို ငွေအရင်းအနှီးထုတ် ပေးပါမယ်၊ အလုပ်ကိုတော့
ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကွာ”

ထိုကျေးဇူးတွေဖြင့် အခုဆို တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း၊ ကားတစီးဖြင့်
အဆင်ပြေပြေနေနိုင် ပြီမဟုတ်ပါလား။ အရင်လို ချို့ချို့တဲ့တဲ့ တဲကုပ်လေးနှင့်
မနေရတော့တာ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ဘယ် လောက်ကောင်းလိုက်သလဲ။

အခုတော့ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုသလို မိန်းမတွေ လောဘက
ကျေးဇူးရှင်ကိုတောင် ကျေးဇူးကန်းချင်နေပြီလား မသိ။ အခန်းထဲဝင်သွားသည့်
ပုံပမာကို လိုက်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်း တစ်ဝင့်ဝင့်။

“လူချမ်းသာ သားသမီးလို့သာပြောတာ၊ ဝတ်တာ စားတာကလည်း
ပုံတုံးလိုက်တာ၊ အချိန်ပြည့် သနပ်ခါးက အဖွေးသားနဲ့ တောကလူတွေနဲ့
အမျိုးတော်သလားလို့ အထင်ခံရရင် သိက္ခာကျတော့မှာပဲ”

“မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မေ၊ သနပ်ခါးဆိုတာ
မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ယဉ် ကျေးမှုအမွေအနှစ်လေ့ထုံးစံကွ၊ ဘယ်လောက်
ကျက်သရေရှိလဲ၊ မျက်နှာရဲ့လှပမှု အရွယ် တင်မှုကိုလည်း ထိန်းသိမ်းရာကျတယ်၊
မင်းတို့လို အမြဲတမ်း မျက်နှာပေါ် မိတ်ကပ်ရောင်စုံတင် နေတဲ့သူတွေက
အရွယ်ကျလွယ်ပြီး မျက်နှာမြန်မြန်ပျက်စီးတတ်တယ် သိရဲ့လား”

“ဪ ရှင်က ဘက်လိုက်တတ်တဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလား၊
ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင် ဖြစ်ပြ နေလိုက်တာ”

“မင်း အဲလိုစကားကို မဆင်မခြင်မပြောနဲ့၊ ဟိုကကြားလို့ သူ့အဖေကို
ပြန်တိုင်ရင် ဘာ ဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ၊ ဒီသနပ်ခါးလိမ်းတာလည်း
ကိုယ်ဝယ်ပေးရတာ မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ဘာသာ အညာက ပါလာတ လိမ်းပစေပေါ့”

“ကျွန်မက ဘာပြောနေလို့လဲ၊ ဒီကို ရောက်တုန်း ဒီကအပြင်အဆင် အဆင့်အတန်းနဲ့ အညီ ပြုပြင်ဖို့ လိုတာပေါ့၊ အခုခေတ်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေလို့ လူရိုသေခံရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်နဲ့အညီ ပြောင်းလဲမှုလေးလည်း ရှိရတယ်၊ ကြည့်စမ်း ရှင်သမီး ဘယ်လောက်လှပပြီး စွဲဆောင်မှုရှိလိုက်လဲ၊ ဝတ်တာ စားတာ နေတာထိုင်တာ ပြောတာဆိုတာက အစ”

“အေး ဘယ်လိုနေနေ ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းများတာတော့ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး နော်၊ အမြဲလမ်းပေါ်မှာ တတွဲတွဲတွေ့နေရတာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသင့်တော်ဘူး”

“အဲဒီ ကိစ္စ ကျွန်မ မဆင်ခြင်ခိုင်းဘူး ကိုအောင်၊ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ် ယောက်တဲ့၊ ကိုယ်တဲ့နေတဲ့လူတွေထဲကမှ ဘယ်သူက သင့်တော်တယ်၊ ဘယ်သူက မကောင်း ဘူးဆိုတာ ရွေးချယ်ရမှာပေါ့”

“မိန်းမကောင်းဆိုရင် လင်ကောင်မရှားပါဘူး၊ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် မငဲ့တတ်သူအတွက် တော့ ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူကောင်းတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး အဲ ဟို”

စိတ်ရှိတိုင်းပြောလိုက်မိသော်လည်း လေသံမာမာပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ မဟုတ်ပါ။ တင်မေထက် တိုက်ခိုက်မှုတွေကို ကြောက်ရွံ့လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် ဘယ် အချိန်တုန်းကမှ လွန်ဆန်တုံ့ပြန်ခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။

အခုလည်း ဒေါ်တင်မေထက်ရဲ့ မျက်စောင်းကြောင့် လေသံတို့က လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုပျော့ကျသွားသလို စကားဆက်ဖို့လည်း တုန်တုန်ချိချိဆွဲအသွားရသည်။

“ပုံပမာရောက်လာမှ ရှင့်လေသံ ရှင့်အချိုးတွေ ပြောင်းလဲလာတယ်နော်၊ နှိုင်းယှဉ်စရာ ရှိလာလို့ သမီးကို အပြစ်မြင်ချင်လာတာလား၊ ရှင်လည်း

ခေတ်လူငယ်ရဲ့အဖေပဲ နားလည်မှု ရှိမှပေါ့”

“အေးပါကွာ မင်းစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ရှိနေလို့ သမီးကိုရော ပုံပမာကိုရော ကိုယ် စိတ်ချပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုံပမာဆန္ဒကိုတော့ မဆန့်ကျင်မိစေနဲ့ကွာ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတိုက်အခံ ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး”

“ရှင်က အရမ်းတွေးပူတတ်လွန်းတယ် ကိုအောင်၊ ကျွန်မတို့က ဘာတွေမကောင်းတာ လုပ်နေကြလို့လဲ၊ အခုလည်း ပုံပမာ လူဝင်ဆွဲပြောင်းလဲလာအောင်လို့ပါ”

ဒေါ်တင်မေထက်လည်း လေသံလျှော့လိုက်ရသည်။
အမြဲတမ်းကျေးဇူးရှိသည့်အတွေး နှင့် ကြောက်ရွံ့သိမ်ငယ်နေတတ်သော ဦးအောင်မြင့်ကြွယ်ရှေ့မှာ ပုံပမာအကြောင်း မပြောဖြစ် အောင် နေမှဖြစ်မည်။

ဒီလို ရှေ့ကနေ ကာဆီးပိတ်ပင်နေလို့ ဖြစ်မလား။ အပြစ်သားလို ခေါင်းငုံ့ ရိုသေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲ။

ဦးတိုးမောင်ရောက်လာလျှင် အရေးတယူ ပျူပျူငှာငှာနှင့် ဖင်လျက်ဆားဖြူး လုပ်နေခဲ့ ရတာ မို့ ကိုယ်က ကျေးကျွန်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ရတာ ကို မကျေနပ်။ အကြီးအကဲတစ် ယောက်လို လေးစားရတာ ထက် အနေအစား ဆင်ခြင်ပြီး သိမ်ငယ်လွန်းသည်ဟု မြင်ခဲ့သည်။

အခု ဦးတိုးမောင်သမီး ပုံပမာရှေ့မှာလည်း ဒီလိုနေရဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ်တွေက လေးဘက်ထောက်မစင်စားရုံသာ ရှိတော့၏ ။ ဖြစ်သင့်လို့လား။

ဦးတိုးမောင် ပြန်မလာခင် ပုံပမာကို အပိုးကျိုးအောင် လုပ်ထားမှ။

အခန်း(၃)

“အပိုးကျိုးအောင် မနေချင်ရင်တော့ မင်းအဖေနဲ့ စာရင်းရှင်းဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် ကြယ်စင်၊ ဒီအိမ်မှာ ဒီအရွယ်ထိ ကျွေးမွေးလာခဲ့တာ ကျေးဇူးမတင်ရင်တောင် မစော်ကားသင့်ဘူး၊ အခုတော့ အချိန်မတော်မှ အိမ်ပြန်လာ၊ ကျောင်းပြီးတော့လည်း ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ဆန်ကုန် မြေလေးပဲ”

“စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မပြောတတ်ဘူးလား ဒေါ်ဒေစီ”

စားပွဲခုံကို ဒုန်းခနဲထုချလိုက်ရင်း ကြယ်စင်မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏ ။
ဒေါ်ဒေစီက မဲ့ရွဲ့ကာ စားပွဲခုံကို ပြန်ထုလိုက်ပြီး

“အမှန်တွေကို ပြောနေတာ၊ ငါကဘာကို ဆင်ခြင်ရမှာလဲ၊ မိုးလင်းရင် အိမ်ကထွက်၊ မိုးချုပ်အချိန်မရှိမှ အိမ်ပြန်လာ၊ ဖအေဆီက လက်ဝါးဖြန့် သုံးဖြုန်းနေတဲ့သူကို ငါကရှိခိုးဦးတင် လုပ်နေစရာလား၊ မင်းအဖေ ငွေရှာခက်တယ်လို့ ညည်းညူနေတာ သနားတတ်ရင် မင်းအလုပ် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်သူကောင်းစားဖို့ နွားကျခံအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားမွေးချင်းမောင်နှမ တွေအတွက် ဖေဖေတစ်ယောက်လုံး နွားလို့ရုန်းနေတာတောင် မကျေနပ်သေးဘူးလား ဒေါ်ဒေစီ”

“နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ကြယ်စင်၊ နင့်အဖေလို အသက်ကြီးကြီးအိုနေတဲ့သူကို ယူပြီး ငါ့မှာ ဒီလိုအခွင့်အရေးရှိဦးမှပေါ့၊ ဒါလည်း မယူခင်ကတည်းက သူ့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်ဆိုပြီး သဘောတူ ကြည်ဖြူခဲ့ပြီးသား၊ အရင်က ငါ့မိသားစုအတွက် ငါ့ဘာသာရုန်းကန်ခဲ့တာ၊ အခု လည်း နင့်အဖေပါးစပ်က တာဝန်မယူနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ပြောလာရင် ကွာရှင်းပြီး ငါ့မိသားစုကို ငါတာဝန်ယူရုံပဲ”

ဒေါ်ဒေစီက ငယ်နိုင်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစား၏ ။ ဖေဖေဘယ်လိုမှ

ကွာရှင်းမပေးနိုင်တာကို သိနေ လို့ပါ။

ဖေဖေက ဒေါ်ဒေစီကို အပျိုစင်အရွယ်ကောင်းလေး ရထားတာမို့ တုန်နေအောင်ချစ် သည်။ မေမေနှင့်တုန်းက မေမေက အသက်ကြီးပြီး ဖေဖေက ရှစ်နှစ်ခန့် ငယ်၏ ။

မေမေ့အပေါ် ဆိုးခဲ့သလောက် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ငယ်သော ဒေါ်ဒေစီအပေါ် မှာတော့ ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက် ချစ်တတ်လွန်းသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခိုင်း သလို နောက် မိသားစုအတွက်ပါ တာဝန်ကျေပေးခဲ့သည်။

“ဒေစီက သူ့အိမ်မှာ အကြီးဆုံး သားရဲ့၊ ဖအေ မအေလည်း ဆုံးပြီဆိုတော့ အစ်မကြီး အမိအရာပေါ့၊ မောင်တွေ ညီမတွေကို ရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရှာတာ၊ ဖေဖေက သနားလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စတွေ သူယူလိုက်တော့ ဖေဖေက လည်း သူ့မောင်တွေ ညီမတွေအပေါ် တာဝန်ကျေပေးရမှာပေါ့၊ သူတို့လေးတွေကလည်း ဖေဖေ ကို လေးစားချစ်ခင်ကြပါတယ်”

ဖေဖေက တာဝန်တွေ ပခုံးပြောင်းယူရတာ ကို ပီတိတွေနှင့် ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ မိန်းမ မျက်နှာလေးကြည့်ပြီး ပင်ပန်းတယ်ဟုလည်း မထင်။ သူကတော့ မေမေလက်ထက်ပွားပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ ဒေါ်ဒေစီကြောင့် တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါး ဆုတ်ယုတ်လာတာမို့ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

ဒါကြောင့် အရွဲ့တိုက်ကာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြသည်။ ကြုံရင် ကြုံသ လို တိုက်ခိုက်သည်။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်ဒေစီမွေးထားသော မီးမီးလေးကိုလည်း သူချစ်လို့ မရပါ။ ကလေးမှာ အပြစ်မရှိမှန်းသိပေမယ့် ဒေါ်ဒေစီသွေးသားမို့

“ကိုကိုကြီး”

သူနှင့် ဒေါ်ဒေစီအခြေအတင်စကားများနေစဉ်မှာ မီးမီးလေးက သူ့အနားလာကပ်ကာ ခေါ်သည်။ သူ့လက်ကို အကိုင်မခံဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဖယ်စားပါ နင့်အမေဆီသွား”

“ဟဲ့ ကြယ်စင် နင် လူကမွေးရင် လူစိတ်ရှိမှာပေါ့ဟဲ့၊ ငါ့သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ အော်ထုတ် ရတာ လဲ”

“မအော်စေချင်ရင် ခင်ဗျားသမီးကို ကျုပ်နားမလာစေနဲ့”

“ကလေးက ဘာနားလည်မှာလဲ၊ ဒါ နင့်အဖေနဲ့မွေးထားတာ၊ နင်နဲ့ မောင်နှမတော်တယ် နော်”

“သွားစမ်းပါ တောမှာသွားပြော၊ ဖေဖေသွေးလည်း ကျုပ်ကတော့ အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ ဖေဖေတောင်မှ ကျုပ်ကို သားတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြုပြီး အလေးအနက်ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ဖအေ ကျွေးတာစားနေတဲ့ကောင်က ခွေးလို ပြန်ကိုက်နေတယ်၊ ငရဲအိုး ဂျိုးကပ်မယ့်ကောင်”

ဒေါ်ဒေစီက အသံတွေ တုန်လာအောင်ကို ဒေါသဖြစ်၍ အော်ပြောသည်။ ကြယ်စင်က စားပွဲခုံတစ်ခါထုရင်း ဒေါ်ဒေစီကလည်း တစ်ခါထု၏။

ပန်းကန်တစ်ချပ်ခွဲလျှင် လိုက်ခွဲတတ်ပြီး ဆုံးရှုံးမှုကိုလည်း နှမြောတတ်တာမျိုးမဟုတ် တာမို့ နေရာက ဝုန်းဒိုင်းကျဲ၍ သာ ထထွက်လာခဲ့ရသည်။ တုဖက်ပြိုင်ဖို့လည်း မရှက်တတ်၊ အပြိုင်အဆိုင် ဝုန်းဒိုင်းကျဲဖို့လည်း ဝန်မလေး။

ဘယ်သူ့ရှေ့မှလည်း ဆင်ခြင်ဖို့ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိ။

ဒီလို မိထွေးကို သူ ဘယ်လို နားလည်လက်ခံပေးရမလဲ။ ဖေဖေကလည်း

သူ့ဘက်ကို အာရုံမစိုက်တော့တာမို့ သူ့ဘက်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ နွေးထွေးမှုနှင့် မဆက်ဆံနိုင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွန်သလားလို့လည်း မတွေးမိဘဲ အရွဲ့တိုက်ဖို့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ သာ ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။

“ဟား”

စိတ်တွေ မကြည်လင်စွာ ထွက်လာခဲ့ရတာ မို့ သင်တန်းတက်ချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ အိတ် ကို စလွယ်သိုင်းရင်း ခြေလှမ်းတွေက ဒေါသအလျောက် မြန်ဆန်သွက်လက်နေသည်။

လမ်းဘေးဖုန်းကနေ ခိုင်ထွန်းတို့နှင့် ကစားကွင်းသွားဖို့ ချိန်းလိုက်သည်။ တစ်ဆက် တည်းမှာ ဖေဖေ့ကို ဟန်းဖုန်းဝယ်ခိုင်းဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

“တီ တီ”

“တောက်”

အနားကပ် ဟွန်းတီးသံကြောင့် လူက တုန်ခန်ဖြစ်သွားလျက် ဒေါသဖြင့် တက်ခေါက်ရင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ပန်ဒါ”

ပန်ဒါက လမ်းဘေးကျကျကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး သူ့အနားဆင်းရပ်၏ ။ ပုံပမာက ကား အောက်မဆင်းဘဲ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ။

“ဘာတွေ ကွိုင်လာတာလဲ၊ မျက်နှာက သုန်မှုန်လို့ပါလား”

“ပန်ဒါ ငါ့ကို ကားခဏငှားလို့ ရမလား”

“ဟင် နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ သင်တန်းမတက်ဘူးလား”

“မတက်ဘူး ခိုင်ထွန်းတို့နဲ့ ချိန်းထားလို့၊ ကဲပါ ကားငှားမှာလား”

မငှားဘူးလား ဒါပဲပြော”

“ငှားလို့ ရပါတယ်၊ သင်တန်းနဲ့လည်း နီးနေပြီဆိုတော့ ငါတို့က လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရပါတယ်”

“အေး အဲဒါဆိုလည်း ကားပေါ်က တိုက်ဂေါ်ကို အောက်ချလိုက်ဦး”

ကြယ်စင်ခ ပြောမှ ပုံပမာအနား ပန်ဒါလျှောက်သွားလိုက်သည်။ သူတို့တွေ ပြောနေသံ ကြားကတည်းက ပုံပမာကားသော့ကို ဖြုတ်ယူထားပြီးဖြစ်နေ၏ ။

“ပုံပမာ ဟို ကြယ်စင်ကို ကားခဏငှားလိုက်မယ်နော်၊ ငါတို့ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်ရ အောင်”

“ငါ့ကားကို ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ မငှားဘူး ပန်ဒါ”

“ဟင် နင်ကလည်း အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကြယ်စင်က ငါ့ဘော်ဒါပါ”

“နင့်ဘော်ဒါလည်း ငါအားမနာနိုင်ဘူး ပန်ဒါ၊ အဲလို ဗရတ်သုတ်ခမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး”

ပုံပမာ အပြတ်ပြောတော့ ပန်ဒါမျက်နှာ ညိုမည်းသွားပြီး ကြယ်စင်ခလည်း ကားနား ရောက်လာသည်။

“ပန်ဒါ မညက်ညောပါလား၊ နင်က ဒါလေးတောင် မပိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့၊ နင့်အမျိုး ပုံပမာ ဒီလောက် ဆက်ဆံရေးကျဲမယ်မထင်ဘူး”

“ ဟို နေ နေပါဦးဟယ် ငါပြောပေးပါ့မယ်၊ ပုံပမာ ခဏလောက်ငှားမယ့်ဥစ္စာ နင်က ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကားမဟုတ်တာ လူတွေသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေတာလား”

“နင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ အဲလိုသဘောလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြယ်စင်ခကိုပဲ

ကားမငှားချင် တာ”

မတူမတန်အပြောကြောင့် ကြယ်စင် လက်သီးဆုပ် တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။
။ အိမ်က မကြည် လင်မှုက မျက်နှာမှာ တင်းထန်မာကျောမှုတို့
မပြေပျောက်သေးတာမို့ ပို၍ မိုက်တိမိုက်ကန်းဖြစ် နေမှာ သေချာသည်။

“မင်း မာနကြီးတာလား၊ ဘဝင်မြင့်နေတာလား ပုံပမာ”

“ရှင်နဲ့ ဘာအကြောင်းမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းသွားပါ”

“ပုံပမာ နင်အဲလို မပြောပါနဲ့”

“ပြောပါစေ သူ့အဲလို ပြောတတ်တာ နားထောင်လို့ ကောင်းသားပဲ၊
အဟင်း ငါ့ရင်ထဲမှာ အမှတ်တရတောင်ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီမယ် ပုံပမာ တခြား
ယောက်ျားတွေကို အဲလိုသွားပြီး ရန်မစ မိစေနဲ့နော်၊ ကြီးကျယ်တဲ့ မိန်းမတွေကို
ယောက်ျားတွေ မကြိုက်ဘူး”

ပုံပမာ မျက်နှာလေးတည့်တည့် လက်ညှိုးလက်မကွေးပြီး သေနတ်လို
ပစ်ခဲပြီးမှ မဲပြီး များနှင့် ကြယ်စင်ခ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ပုံပမာကလည်း နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တမင်အရုပ်ဆိုးအောင် မဲ့၍
မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လွှဲပစ်လိုက်၏ ။

အကြောင်းရေစက် ဆုံစရာမှ မရှိတာအေးဆေးပေါ့။

x x x